

**SEBASTIAN
FITZEK**

**ΕΠΙΒΑΤΗΣ
23**

μετάφραση
Δέσποινα Κανελλοπούλου

διόπτρα

Από το 2000 μέχρι σήμερα έχουν εξαφανιστεί παγκοσμίως τουλάχιστον 200 επιβάτες και μέλη πληρώματος στη διάρκεια κάποιας κρουαζιέρας ή θαλάσσιου ταξιδιού.

«Εξαφανισμένοι χωρίς ίχνη»,
Der Tagesspiegel, 25.08.2013

Τα κρουαζιερόπλοια μοιάζουν με μικρές πόλεις. Όμως [...] στις πόλεις δεν εξαφανίζονται άνθρωποι χωρίς να μάθει ποτέ κανένας τι απέγιναν.

Κρίστοφερ Σέις, βουλευτής ΗΠΑ,
Londoner Guardian, 2010

Ρεκόρ επιβατών: Η κρουαζιέρα σπάει το φράγμα των 20 εκατομμυρίων. [...] Ο κλάδος σημειώνει ανάπτυξη 10% – και θεωρείται ότι υπάρχουν ακόμα μεγάλα περιθώρια ανόδου.

Spiegel Online, 11.09.2012

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΑΙΜΑ περιέχει:

- 44% ερυθρά αιμοσφαίρια
- 55% πλάσμα
- και 100% χάος, όταν εκτοξεύεται ανεξέλεγκτα στον χώρο από μια τρυπημένη αρτηρία.

Ο *Δόκτωρ*, όπως του άρεσε να αποκαλεί τον εαυτό του, παρότι δεν είχε διδακτορικό, σκούπισε το μέτωπό του με την ανάστροφη της παλάμης του. Το μόνο που κατάφερε ήταν να πασαλείψει ακόμα περισσότερο το αίμα, δημιουργώντας ένα θέαμα που σίγουρα ήταν αρκετά αποκρουστικό, όμως τουλάχιστον έτσι έπαψε να στάζει στο μάτι του· δεν ήθελε να τραβήξει τα ίδια με την προηγούμενη χρονιά, μετά την *επέμβαση* σ' εκείνη την πόρνη, όταν είχε περάσει έξι εφιαλτικές εβδομάδες μέσα στον φόβο ότι είχε κολλήσει AIDS, ηπατίτιδα C ή καμιά άλλη μαλακία.

Το σιχαινόταν όταν τα πράγματα δεν πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιο. Όταν, για παράδειγμα, ήταν εσφαλμένη η δόση του αναισθητικού ή οι άνθρωποι που επέλεγε, οι *εκλεκτοί*, πρόβαλλαν αντίσταση την τελευταία στιγμή και τραβούσαν τον φλεβοκαθετήρα από το χέρι τους.

«Σας παρακαλώ... μη», τραύλισε ο εντολέας του. Ο Δόκτωρ προτιμούσε αυτόν τον όρο, εντολείς. Η λέξη εκλεκτοί ακουγόταν υπερβολικά βαρύγδουπη, ενώ η λέξη ασθενείς του φαινόταν λάθος, καθώς ελάχιστοι από τους ανθρώπους που αναλάμβανε ήταν πραγματικά άρρωστοι. Και σαν τους περισσότερους από αυτούς, ο άντρας που βρισκόταν ξαπλωμένος μπροστά του ήταν γερός σαν ταύρος, έστω κι αν εκείνη τη στιγμή έδειχνε σαν να ήταν συνδεδεμένος με γραμμή υψηλής τάσης. Τα μάτια του μαύρου αθλητή γύρισαν, αφροί βγήκαν απ' τα χείλη του και η πλάτη του κύρτωσε, καθώς ο άντρας πάσχιζε απεγνωσμένα να λυθεί από τα δεσμά που τον κρατούσαν καθηλωμένο στο φορείο. Ήταν ένας καλογυμνασμένος αθλητής είκοσι τεσσάρων ετών, δηλαδή στην ακμή της φυσικής του ρώμης. Αλλά τι να τα κάνεις όλα αυτά τα χρόνια σκληρής προπόνησης από τη στιγμή που το αναισθητικό κυλάει στις φλέβες σου; Δεν ήταν αρκετό για να τον αφήσει αναισθητο, μια και ο καθετήρας είχε βγει πρόωρα από τη θέση του, αλλά επέτρεψε στον Δόκτορα να τον σπρώξει εύκολα πίσω στο κρεβάτι μόλις πέρασαν οι χειρότεροι σπασμοί. Παράλληλα κατάφερε να εφαρμόσει έναν αιμοστατικό επίδεσμο, ώστε να σταματήσει τον πόδακα του αίματος.

«Σσςς, σσςς, σσςς».

Ακούμπησε καθησυχαστικά την παλάμη του στο μέτωπο του άντρα. Ήταν ζεστό, σαν να είχε πυρετό, κι ο ιδρώτας του γυάλιζε στο φως των λαμπτήρων αλογόνου.

«Μα τι στο καλό έχετε πάθει;»

Ο εντολέας άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει. Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα από τον τρόμο. Ο Δόκτωρ δυσκολεύτηκε να καταλάβει τα λόγια του. «Δεν... θέλω... να... πεθ...»

«Ελάτε τώρα, αφού τα συμφωνήσαμε», είπε ο γιατρός με

ένα ενθαρρυντικό χαμόγελο. «Όλα είναι κανονισμένα. Μην κάνετε πίσω τώρα, λίγο πριν από τον τέλειο θάνατο».

Έριξε μια ματιά από την ανοιχτή πόρτα στο διπλανό δωμάτιο, στο τραπέζι με τα νυστέρια και το ηλεκτρικό οστικό γλύφانو, που βρισκόταν ήδη στην πρίζα, έτοιμο προς χρήση.

«Δεν σας το εξήγησα με αρκετή σαφήνεια;» ρώτησε αναστενάζοντας. Φυσικά και το είχε κάνει. Ξανά και ξανά, επί ώρες ατέλειωτες. Αλλά προφανώς αυτός ο αχάριστος βλαξ δεν εννοούσε να το καταλάβει. «Θα είναι, φυσικά, αρκετά δυσάρεστο. Αλλά είναι ο μόνος τρόπος να πεθάνετε. Δεν γίνεται αλλιώς».

Ο αθλητής κλαψούρισε και τράβηξε τους ιμάντες που ήταν δεμένοι στους καρπούς του, αν και με πολύ λιγότερη δύναμη απ' ό,τι προηγούμενως.

Ο Δόκτωρ παρατήρησε ικανοποιημένος ότι το αναισθητικό είχε αρχίσει επιτέλους να επιδρά. Σε λίγο θα μπορούσαν να ξεκινήσουν.

«Ξέρετε, θα μπορούσα να διακόψω τη διαδικασία σ' αυτό το σημείο», είπε, με το ένα χέρι ακόμη ακουμπισμένο στο μέτωπο του αθλητή, ενώ με το άλλο ίσιωνε τη χειρουργική μάσκα που φορούσε. «Αλλά, αν το έκανα, η ζωή σας εφεξής θα ήταν γεμάτη φόβο και πόνο. Απερίγραπτο πόνο».

Ο άντρας ανοιγόκλεισε τα μάτια. Η ανάσα του έγινε πιο ήρεμη.

«Σας έδειξα τις φωτογραφίες, αλλά και το βίντεο. Αυτό με το τριμπουσόν και το μισό μάτι. Δεν θέλετε να καταλήξετε έτσι, σωστά;»

«Χμμμμμ», βόγκηξε ο εντολέας, λες και το στόμα του ήταν φημωμένο. Την επόμενη στιγμή οι μύες του προσώπου του χαλάρωσαν και η αναπνοή του έγινε πιο ρηχή.

«Θα το εκλάβω ως “όχι”», είπε ο Δόκτωρ και ξεκλείδωσε με το πόδι του το φρένο του κρεβατιού για να οδηγήσει τον πελάτη του στο διπλανό δωμάτιο.

Στο χειρουργείο.

Τρία τέταρτα αργότερα το πρώτο και σημαντικότερο τμήμα της διαδικασίας είχε ολοκληρωθεί. Ο Δόκτωρ είχε βγάλει τα λαστιχένια γάντια και τη μάσκα του, ενώ η πράσινη ποδιά μιας χρήσης, που έδενε στην πλάτη σαν ζουρλομανδύας, βρισκόταν ήδη στα σκουπίδια. Παρ’ όλα αυτά, με το σμόκιν και τα σκουρόχρωμα λουστρίνια που φορούσε, τώρα αισθανόταν πολύ πιο μασκαρεμένος απ’ ό,τι με τη χειρουργική στολή του.

Μασκαρεμένος και ψιλοζαλισμένος.

Δεν θυμόταν πότε είχε αρχίσει να κατεβάζει ένα σφηνάκι ύστερα από κάθε επιτυχημένη επέμβαση. Ή δέκα, όπως στην προκειμένη περίπτωση. Έπρεπε να το κόψει, διάολε – αν και δεν έπινε γουλιά πριν από την επέμβαση, μονάχα μετά. Παρ’ όλα αυτά, δεν γινόταν να το συνεχίσει. Το ποτό τον έκανε απερίσκεπτο.

Τον έκανε να σκέφτεται παράξενα πράγματα.

Όπως το να πάρει μαζί του το πόδι.

Χασκογέλασε και κοίταξε το ρολόι του.

Ήταν 20:33. Έπρεπε να βιαστεί αν ήθελε να προλάβει το κυρίως πιάτο· είχε χάσει ήδη τα ορεκτικά. Αλλά πριν μπορέσει να απολαύσει τη φραγκόκοτα που είχε το μενού εκείνο το βράδυ, έπρεπε πρώτα να ξεφορτωθεί τα οργανικά απόβλητα: το σακουλάκι με το αίμα, καθώς και το κάτω μέρος του δεξιού ποδιού, το οποίο είχε κόψει με το πριόνι ακριβώς κάτω από το γόνατο.

Είχε ήδη τυλίξει το πόδι σε μια βιοδιασπώμενη πλαστική

σακούλα, τόσο βαριά, που ήταν αναγκασμένος να την κρατάει και με τα δύο χέρια καθώς προχωρούσε στο κλιμακοστάσιο.

Μπορεί να ήταν ζαλισμένος από το ποτό, αλλά όχι τόσο ώστε να μη συνειδητοποιεί πως, αν ήταν νηφάλιος, δεν θα του περνούσε καν απ' το μυαλό να κυκλοφορήσει δημοσίως κουβαλώντας ανθρώπινα μέλη, αλλά θα τα πετούσε απλώς στον αποτεφρωτήρα. Ο συγκεκριμένος πελάτης, όμως, τον είχε εξοργίσει τόσο πολύ, που ένιωθε πως άξιζε να το διασκεδάσει λιγάκι, κι ας ήταν ριψοκίνδυνο. Όχι δηλαδή πως ήταν κανένα σπουδαίο ρίσκο· μηδαμινό ήταν.

Είχε βγει προειδοποίηση για επικείμενη θύελλα. Από τη στιγμή που θ' άφηνε πίσω του την περίπλοκη διαδρομή –το στενό φρεάτιο όπου μπορούσε να προχωρήσει μόνο σκυφτός, τον διάδρομο με τους κίτρινους σωλήνες εξαερισμού που οδηγούσε στον ανελκυστήρα των εμπορευμάτων–, έξω ήταν βέβαιο ότι δεν θα συναντούσε ψυχή.

Επιπλέον, στο σημείο που είχε επιλέξει για να ξεφορτωθεί το πόδι δεν υπήρχε κάμερα για να τον καταγράψει.

Μπορεί να είμαι λιγάκι πιωμένος, αλλά δεν είμαι ηλίθιος.

Όταν έφτασε στο τέλος της διαδρομής, στην πλατφόρμα που χρησιμοποιούνταν μόνο μία φορά τον μήνα, ίσως και πιο αραιά, από το συνεργείο συντήρησης, άνοιξε μια βαριά πόρτα με φινιστρίνι.

Ο δυνατός άνεμος τον χτύπησε καταπρόσωπο και αισθάνθηκε σαν να έπρεπε να σπρώξει έναν τοίχο για να καταφέρει να βγει.

Ο κρύος αέρας τού έριξε την πίεση. Του ήρθε στιγμιαία ζαλάδα, αλλά γρήγορα συνήλθε, καθώς ο αλμυρός αέρας άρχισε να τον αναζωογονεί.

Τώρα πια δεν κλυδωνιζόταν λόγω του αλκοόλ αλλά λόγω

της τρικυμίας, η οποία, χάρη στους σταθεροποιητές, δεν ήταν τόσο αισθητή στο εσωτερικό του «Sultan of the Seas».

Προχωρούσε με τα πόδια ανοιχτά πάνω στις σανίδες για να κρατήσει την ισορροπία του. Βρισκόταν στο κατάστρωμα 8½, ένα ενδιάμεσο επίπεδο που υπήρχε μονάχα για αισθητικούς λόγους. Αν το έβλεπες από μακριά, έδινε λίγο πιο αεροδυναμική όψη στο πίσω μέρος του κρουαζιερόπλοιου, περίπου σαν αεροτομή σε σπορ αμάξι.

Όταν έφτασε στην άκρη της πρύμνης στην αριστερή πλευρά του πλοίου, ο Δόκτωρ έσκυψε πάνω από την κουπαστή. Ο Ινδικός Ωκεανός μαινόταν από κάτω του. Οι προβολείς της πρύμνης φώτιζαν τα βουνά από λευκούς αφρούς που άφηνε πίσω του το κρουαζιερόπλοιο.

Κανονικά σκόπευε να πει μια τελευταία ατάκα, κάτι σαν «Hasta la vista, baby», μα δεν του ήρθε κάτι αστείο στο μυαλό, κι έτσι πέταξε σιωπηλός τη σακούλα με το πόδι πάνω από την κουπαστή, όσο πιο μακριά μπορούσε.

Στη θεωρία φάνταζε κάπως πιο συναρπαστικό, σκέφτηκε, καθώς ανακτούσε σιγά σιγά τη νηφαλιότητά του.

Ο άνεμος ούρλιαζε τόσο δυνατά στ' αφτιά του, ώστε δεν άκουσε τον θόρυβο που έκανε η σακούλα όταν έπεσε στο νερό πενήντα μέτρα πιο κάτω. Άκουσε όμως τη φωνή που μίλησε ακριβώς πίσω του.

«Τι κάνετε εδώ;»

Γύρισε αλαφιασμένος.

Δόξα τω Θεώ. Ο άνθρωπος που τον είχε κοιφοχολιάσει δεν ήταν ενήλικος –κάποιος από τους υπεύθυνους ασφαλείας του πλοίου, φέρ' ειπείν– αλλά ένα μικρό κορίτσι, περίπου στην ίδια ηλικία μ' εκείνη τη μικρούλα που είχε «αναλάβει» πριν από δυο χρόνια, μαζί με ολόκληρη την οικογένειά της,

στ' ανοιχτά των δυτικών ακτών της Αφρικής. Καθόταν οκλαδόν δίπλα στην εξωτερική μονάδα ενός κλιματιστικού, ή κάτι τέτοιο, δεν ήταν σίγουρος· ο Δόκτωρ τα πήγαινε πολύ καλύτερα με τα μαχαίρια απ' ό,τι με την τεχνολογία.

Το κορίτσι ήταν τόσο μικρόσωμο και το περιβάλλον τόσο σκοτεινό, που δεν την είχε προσέξει. Ακόμα και τώρα που την είχε εντοπίσει, ίσα που διέκρινε τη σιλουέτα της.

«Ταΐζω τα ψάρια», της απάντησε και, προς μεγάλη του ικανοποίηση, ακούστηκε πολύ πιο ήρεμος απ' όσο ήταν στην πραγματικότητα. Παρότι σωματικά η μικρή δεν αποτελούσε απειλή, θα προτιμούσε να μην την είχε μάρτυρα στην πράξη του.

«Είστε άρρωστος;» τον ρώτησε. Φορούσε ένα ανοιχτόχρωμο φόρεμα με σκούρο καλσόν κι από πάνω ένα μπουφάν. Επιπλέον, για λόγους ασφαλείας φορούσε το κόκκινο σωσίβιο που υπήρχε στην ντουλάπα κάθε καμπίνας.

Φρόνιμο κορίτσι.

«Όχι», της είπε χαμογελώντας. «Είμαι μια χαρά. Πώς σε λένε;»

Σιγά σιγά, τα μάτια του προσαρμόζονταν στο ημίφως.

Η μικρή είχε μαλλιά ως τους ώμους και λίγο πεταχτά αφτιά, που ωστόσο δεν χαλούσαν την εμφάνισή της. Τουναντίον. Έβαζε στοίχημα πως, αν την έβλεπε κανείς στο φως, θα διέκρινε στο πρόσωπό της τη γοητευτική κοπέλα στην οποία θα εξελισσόταν κάποτε.

«Με λένε Ανούκ Λαμάρ».

«Ανούκ; Αυτό είναι το υποκοριστικό της Άννας στα γαλλικά, έτσι δεν είναι;»

Το κοριτσάκι χαμογέλασε. «Ουάου, πού το ξέρετε;»

«Ξέρω πολλά πράγματα».

«Αλήθεια; Δηλαδή ξέρετε και για ποιο λόγο κάθομαι εδώ πέρα;»

Η αυθάδικη φωνή της ήχησε κάπως τσιριχτή, επειδή η μικρή προσπαθούσε να ακουστεί πάνω από τον δυνατό άνεμο.

«Ζωγραφίζεις τη θάλασσα», είπε ο γιατρός.

Η μικρή έσφιξε το μπλοκ ζωγραφικής στο στήθος της και χαμογέλασε. «Αυτό ήταν ευκολάκι. Τι άλλο ξέρετε;»

«Ότι δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ πέρα κι ότι θα έπρεπε να βρίσκεσαι στο κρεβάτι σου προ πολλού. Πού είναι οι γονείς σου;»

Το κορίτσι αναστέναξε. «Ο πατέρας μου έχει πεθάνει. Και δεν ξέρω πού είναι η μαμά μου. Τα βράδια μ' αφήνει συχνά μόνη μου στην καμπίνα».

«Κι εσύ βαριέσαι;»

Η μικρή έγνεψε καταφατικά. «Έρχεται πάντα πολύ αργά και βρομοκοπάει», του είπε με πιο σιγανή φωνή. «Τσιγάρο. Και ποτό. Και ροχαλίζει».

Ο Δόκτωρ γέλασε. «Ε, έτσι κάνουν καμιά φορά οι μεγάλοι». *Πού ν' ακούσεις πώς κάνω εγώ.*

Έδειξε το μπλοκ της. «Κατάφερες να ζωγραφίσεις τίποτα;»

«Μπα», του απάντησε. «Χθες τα αστέρια ήταν πανέμορφα, αλλά σήμερα είναι όλα σκοτεινά».

«Και έχει και πολύ κρύο», συμφώνησε μαζί της ο γιατρός. «Τι λες; Πάμε να ψάξουμε τη μαμά σου;»

Η Ανούκ ανασήκωσε τους ώμους. Δεν φαινόταν ιδιαίτερα ενθουσιασμένη με την ιδέα, μα τελικά είπε: «Εντάξει, γιατί όχι;».

Κατάφερε να σηκωθεί όρθια χωρίς να χρησιμοποιήσει τα χέρια της. «Καμιά φορά είναι στο καζίνο», είπε.

«Α, καλό αυτό».

«Γιατί;»

«Γιατί ξέρω έναν σύντομο δρόμο ως εκεί», απάντησε ο Δόκτωρ χαμογελώντας.

Έριξε μια τελευταία ματιά στον ωκεανό, που σ' εκείνο το σημείο ήταν τόσο βαθύς, ώστε το πόδι πιθανότατα δεν θα είχε φτάσει ακόμη στον βυθό, και μετά πήρε τη μικρή από το χέρι και την οδήγησε στο ίδιο κλιμακοστάσιο από το οποίο είχε βγει λίγο νωρίτερα.

1.

Βερολίνο

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ θα φιλοξενούσε το πάρτι του θανάτου ήταν ακριβώς το είδος του σπιτιού όπου κάποτε ονειρεύονταν να ζήσουν. Μονοκατοικία με κόκκινα κεραμίδια και έναν μεγάλο μπροστινό κήπο με φράχτη από λευκές σανίδες. Εκεί θα άναβαν την ψησταριά τα Σαββατοκύριακα, ενώ το καλοκαίρι θα έστηναν μια φουσκωτή πισίνα στο γκαζόν. Θα καλούσε τους φίλους του και θα χαλάρωναν κουβεντιάζοντας για τη δουλειά και τις παραξενιές των συντρόφων τους ή θα άραζαν απλώς στις ξαπλώστρες κάτω από την ομπρέλα, παρακολουθώντας τα παιδιά να παίζουν.

Είχαν δει ένα τέτοιο σπίτι με τη Νάντια την εποχή που ο Τίμι είχε μόλις ξεκινήσει το σχολείο. Τέσσερα δωμάτια, δύο μπάνια, τζάκι. Με κρεμ τοίχους και πράσινα παραθυρόφυλλα. Δεν ήταν πολύ μακριά από εκεί· στο όριο μεταξύ Βέστεντ και Σπάνταου, μόλις πέντε λεπτά με το ποδήλατο από το σχολείο όπου δίδασκε τότε η Νάντια. Μόλις λίγα μέτρα μακριά από το γήπεδο όπου ο γιος του θα έπαιζε ποδόσφαιρο. Ή τένις. Ή κάτι, τέλος πάντων.

Τότε ήταν πολύ ακριβό για το βαλάντιό τους.

Τώρα δεν υπήρχε πια λόγος να ψάχνει σπίτι. Η Νάντια και ο Τίμι ήταν νεκροί.

Και το ίδιο θα συνέβαινε και στο δωδεκάχρονο αγόρι μέσα στο σπίτι που παρακολουθούσαν εκείνη τη στιγμή, το οποίο ανήκε σε έναν τύπο ονόματι Ντέτλεφ Πρίγκα, αν σπαταλούσαν κι άλλο χρόνο καθισμένοι στο μαύρο βανάκι.

«Αυτό ήταν, μπαίνω μέσα», ανακοίνωσε ο Μάρτιν Σβαρτς. Ήταν καθισμένος στο σκοτεινό πίσω μέρος του βαν. Πέταξε σε ένα πλαστικό δοχείο την άδεια σύριγγα με την οποία είχε μόλις χορηγήσει στον εαυτό του ένα γαλακτερό υγρό. Σηκώθηκε όρθιος μπροστά στην οθόνη παρακολούθησης, που έδειχνε το εξωτερικό του κτιρίου. Το πρόσωπό του καθρεφτιζόταν στα φιμέ τζάμια του βαν. *Μοιάζω με προζόνι σε διαδικασία απεξάρτησης*, σκέφτηκε ο Μάρτιν. Κι αυτό ήταν προσβολή – για τα προζόνια.

Τα τελευταία χρόνια είχε χάσει πολλά κιλά, το βάρος του ήταν πολύ κάτω από το φυσιολογικό. Μόνο η μύτη του είχε παραμείνει χοντρή όπως πάντα. Η μυτόγκα των Σβαρτς, σήμα κατατεθέν όλων των αρσενικών μελών της οικογένειας εδώ και πολλές γενιές, την οποία η μακαρίτισσα η γυναίκα του έβρισκε σέξι – κι αυτή, κατά τη γνώμη του, ήταν η απόλυτη απόδειξη πως ο έρωτας πράγματι τυφλώνει. Ευτυχώς για κείνον, η πατάτα που είχε για μύτη τον έκανε να μοιάζει καλόκαρδος, άνθρωπος που μπορούσες να τον εμπιστευτείς. Κάθε τόσο τον χαιρετούσαν άγνωστοι στον δρόμο· τα μωρά χαμογελούσαν όταν έσκυβε πάνω από το καροτσάκι τους (προφανώς επειδή τον περνούσαν για κλόουν), ενώ οι γυναίκες φλέρταραν ανοιχτά μαζί του, ενίοτε ακόμα και μπροστά στον σύντροφό τους.

Βέβαια, με τα ρούχα που φορούσε εκείνη τη μέρα, δεν υπήρχε περίπτωση να συμβεί τίποτε απ' όλα αυτά. Τα

εφαρμοστά δερμάτινα, που του είχαν μπει με το ζόρι, έτριζαν δυσάρεστα ακόμα κι όταν ανέπνεε. Καθώς περπατούσε προς την πόρτα του βαν, ακουγόταν σαν να προσπαθούσε να δέσει κόμπο ένα τεράστιο μπαλόνι.

«Στάσου, περίμενε μια στιγμή», του είπε ο Άρμιν Κράμερ, ο επικεφαλής της επιχείρησης. Οι δύο άντρες είχαν περάσει ώρες καθισμένοι ο ένας απέναντι στον άλλον στο τραπέζι όπου ήταν στημένος ο υπολογιστής.

«Γιατί;»

«Επειδή...»

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό του Κράμερ, κι έτσι δεν χρειάστηκε να ολοκληρώσει τη φράση του.

Ο κάπως υπέρβαρος αστυνόμος χαιρέτησε τον συνομιλητή του μ' ένα εύγλωττο «Χμ;», ενώ όλες οι κουβέντες που άρθρωσε στη διάρκεια της συνομιλίας ήταν οι ακόλουθες: «Τι;», «Όχι!», «Με δουλεύεις!» και «Πες στον μαλάκα που τα σκάτωσε να ντυθεί ζεστά. Τι *γιατί*; Επειδή τον Νοέμβριο που θα έχω ξεμπερδέψει μαζί του και θα τον πετάξω αναίσθητο έξω από το Τμήμα, θα κάνει ψοφόκρυο».

Ο Κράμερ έκλεισε το τηλέφωνο.

«Fuck».

Του άρεσε να μιλάει σαν Αμερικανός μπάτσος που εργάζεται στη Δίωξη Ναρκωτικών. Και να έχει ανάλογη εμφάνιση. Φορούσε φθαρμένες καουμπόικες μπότες, τρύπιο τζιν κι ένα ασπροκόκκινο καρό πουκάμισο που θύμιζε ποτηρόπανο.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Σβαρτς.

«Ο Γένσεν».

«Τι έκανε;»

Και πώς είναι δυνατόν να έκανε το παραμικρό, από τη στιγμή που είναι κλεισμένος σε κελί απομόνωσης;

«Μη με ρωτήσεις πώς συνέβη, αλλά ο τσόγλανος κάπως κατάφερε να στείλει SMS στον Πρίγκα».

Ο Σβαρτς απλώς έγνεψε καταφατικά. Εκείνος δεν είχε ποτέ ξεσπάσματα σαν του προϊσταμένου του, που κόντευε να ξεριζώσει τα μαλλιά του. Το μόνο που μπορούσε να αυξήσει τον δικό του σφυγμό ήταν μια ένεση αδρεναλίνης κατευθείαν στην καρδιά. Και σίγουρα όχι η είδηση πως, για πολλοστή φορά, ένας κρατούμενος είχε καταφέρει να αποκτήσει πρόσβαση σε ναρκωτικά, σε όπλα ή σε κινητό τηλέφωνο, όπως ο Γιένσεν στην προκειμένη περίπτωση. Οι φυλακές είναι πιο οργανωμένες κι από σούπερ μάρκετ, με μεγαλύτερη ποικιλία προϊόντων και πιο βολικό για την πελατεία ωράριο, καθώς λειτουργούν και Κυριακές και αργίες.

«Προειδοποίησε τον Πρίγκα;» ρώτησε τον Κράμερ.

«Όχι ακριβώς. Αλλά ο καριόλης έκανε ένα αστειακι που ισοδυναμεί με το ίδιο πράγμα. Σκόπευε να σε στείλει κατευθείαν στην παγίδα». Ο αστυνόμος έτριψε τις σακούλες κάτω από τα μάτια του, που έμοιαζαν να πρήζονται ακόμα περισσότερο με κάθε επιχείρηση. «*Αν φουσκώσουν λίγο ακόμα, θα αποκτήσω δωρεάν αερόσακους*», είχε αστειευτεί πρόσφατα ο Κράμερ.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Σβαρτς.

«Έγραψε στον Πρίγκα να μην τρομάξει όταν τον δει στο πάρτι».

«Γιατί να τρομάξει;»

«Γιατί σκόνταψε και έσπασε έναν κοπτήρα. Τον επάνω αριστερά». Ο Κράμερ χτύπησε με τα παχουλά του δάχτυλα το αντίστοιχο σημείο στο στόμα του.

Ο Σβαρτς εντυπωσιάστηκε. Δεν τον είχε για τόσο ευφυή τον ανώμαλο.

Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν λίγο μετά τις πέντε το απόγευμα.

Λίγο μετά το «πολύ αργά».

«Γαμώτο!» Ο Κράμερ κοπάνησε τη γροθιά του στο τραπέζι του υπολογιστή. «Όλη αυτή η προετοιμασία για το τίποτα. Πρέπει να ακυρώσουμε την επιχείρηση».

Γύρισε και άρχισε να σκαρφαλώνει στο μπροστινό κάθισμα.

Ο Σβαρτς άνοιξε το στόμα του να διαμαρτυρηθεί, αλλά γνώριζε πως ο Κράμερ είχε δίκιο. Δούλευαν έξι ολόκληρους μήνες για να φτάσουν σ' εκείνη τη μέρα. Όλα είχαν ξεκινήσει από μια φήμη, τόσο απίστευτη, που ανέκαθεν τη θεωρούσαν κάτι σαν αστικό μύθο. Παρ' όλα αυτά, αποδείχθηκε ότι τα «ιο-πάρτι», τα «bug parties», όπως τα αποκαλούσαν, δεν ήταν φανταστικές ιστορίες τρόμου αλλά υπήρχαν στ' αλήθεια. Εκεί, άνθρωποι μολυσμένοι από τον ιό HIV έκαναν σεξ χωρίς προφυλάξεις με υγιή άτομα. Στις περισσότερες περιπτώσεις το σεξ ήταν συναινετικό –ο κίνδυνος μόλυνσης ήταν αυτό που εξίταρε τους συμμετέχοντες–, γεγονός το οποίο μετέτρεπε αυτές τις συγκεντρώσεις σε υποθέσεις που απαιτούσαν μάλλον ψυχίατρο παρά εισαγγελέα.

Κατά τη γνώμη του Σβαρτς, οι ενήλικοι μπορούσαν να κάνουν ό,τι γούσταραν, αρκεί να ήταν όλα συναινετικά. Το μόνο που τον εξόργιζε στη συγκεκριμένη περίπτωση ήταν το γεγονός ότι η παρανοϊκή συμπεριφορά μιας μειονότητας διόγκωνε χωρίς λόγο τις ηλίθιες προκαταλήψεις εναντίον των ασθενών με AIDS. Διότι, φυσικά, τα bug parties ήταν η απόλυτη εξαίρεση, αφού η συντριπτική πλειονότητα των ασθενών φερόταν εξαιρετικά υπεύθυνα· μάλιστα πολλοί από αυτούς συμμετείχαν ενεργά στη μάχη εναντίον της ασθένειας και του στιγματισμού των νοσούντων.

Τη μάχη να καταργηθούν τα αυτοκτονικά bug parties.

Και ιδίως η πιο αρρωστημένη εκδοχή τους.

Η πιο πρόσφατη μόδα ήταν οι «εκδηλώσεις» με θύματα αθώους, τους οποίους βίαζαν και μόλυναν με τον ιό. Τα περισσότερα θύματα ήταν ανήλικοι. Και οι βιασμοί λάμβαναν χώρα μπροστά σε κοινό που πλήρωνε για να παρακολουθήσει το θέαμα. Αυτή ήταν η τελευταία ατραξιόν στο πανηγύρι της ανωμαλίας του Βερολίνου. Κι όλα αυτά συνέβαιναν συνήθως σε καλοβαλμένα σπίτια αξιοπρεπών περιοχών, όπου κανένας δεν θα υποψιαζόταν ποτέ ότι συμβαίνει κάτι τέτοιο: όπως στο συγκεκριμένο σπίτι στο Βέστεντ, εκείνο το βράδυ.

Ο Ντέτλεφ Πρίγκα, που στην κανονική του ζωή πουλούσε υδραυλικά είδη, ήταν ο καλύτερος πελάτης της Πρόνοιας Ανηλίκων, καθώς γινόταν σε τακτική βάση ανάδοχος των πιο δύσκολων παιδιών. Έπαιρνε κοντά του παιδιά ναρκομανή, θύματα κακοποίησης και άλλες προβληματικές περιπτώσεις, που είχαν περάσει περισσότερο καιρό σε ιδρύματα παρά σε σχολικές αίθουσες. Ταραγμένες ψυχές που συχνά πουλούσαν το κορμί τους για να εξασφαλίσουν ένα μέρος να περάσουν τη νύχτα. Κανένας δεν νοιαζόταν αν εξαφανίζονταν για κάποιο διάστημα, για να βρεθούν κάποια στιγμή αργότερα παραμελημένα και άρρωστα. Ήταν τα τέλεια θύματα: ταραξίες και μικροεγκληματίες που απέφευγαν την αστυνομία, παιδιά που δεν θα τα πίστευε σχεδόν κανένας αν προσπαθούσαν ποτέ να ζητήσουν βοήθεια.

Και ο Λιάμ –ένα δωδεκάχρονο παιδί του δρόμου, που εδώ κι έναν μήνα ζούσε στο σπίτι του Πρίγκα– θα επέστρεφε στον βούρκο έπειτα από κείνο το βράδυ. Αλλά προτού συμβεί αυτό, θα αναγκαζόταν να κάνει σεξ με τον Κουρτ Γένσεν, έναν

σαρταντατριάχρονο παιδόφιλο μολυσμένο με HIV, ενώπιον των καλεσμένων.

Ο Πρίγκα είχε γνωρίσει τον Γένσεν σε διαδικτυακά chatroom ύποπτης θεματολογίας, και κάπως έτσι μπήκαν στο στόχαστρο της αστυνομίας.

Ο παιδόφιλος είχε συλληφθεί πριν από δύο εβδομάδες· σ' αυτό το διάστημα ο Σβαρτς είχε προετοιμαστεί κατάλληλα ώστε να παραστήσει τον Γένσεν, πράγμα σχετικά απλό, αφού εκείνος δεν είχε στείλει φωτογραφίες του στον Πρίγκα. Το μόνο που είχε να κάνει ο Σβαρτς ήταν να φορέσει τα δερμάτινα ρούχα που είχε ζητήσει ο Πρίγκα για τη βιντεοσκόπηση και να ξυρίσει το κεφάλι του, γιατί ο Γένσεν είχε περιγράψει τον εαυτό του ως ψηλόλιγνο, με πράσινα μάτια και καραφλό κεφάλι. Χαρακτηριστικά που είχε πλέον αποκτήσει και ο Μάρτιν Σβαρτς, χάρη στο ξύρισμα και τους σωστούς φακούς επαφής.

Το πιο δύσκολο απ' όλα ήταν το θετικό τεστ για AIDS που απαιτούσε ο Πρίγκα. Και μάλιστα, δεν ήθελε να έχει γίνει εκ των προτέρων, αλλά θα το διενεργούσε επιτόπου, την ώρα του πάρτι. Όπως είχε εξηγήσει, είχε αγοράσει ένα τεστ γρήγορης ανίχνευσης από ένα ολλανδικό διαδικτυακό φαρμακείο. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν μια σταγόνα αίμα και το αποτέλεσμα θα εμφανιζόταν σε μόλις τρία λεπτά.

Ο Σβαρτς γνώριζε πως αυτό το –κατά βάση αζεπέραστο– εμπόδιο ήταν ο λόγος για τον οποίο είχε επιλεγεί για τη συγκεκριμένη επιχείρηση. Μετά τον θάνατο της γυναίκας και του γιου του, πολλοί στην αστυνομία τον αντιμετώπιζαν σαν κινούμενη ωρολογιακή βόμβα. Ένας μυστικός πράκτορας της αστυνομίας, που στα τριάντα οκτώ του χρόνια πλησίαζε σιγά σιγά την ηλικία συνταξιοδότησης σ' αυτή τη δουλειά, και

του έλειπε το σημαντικότερο πράγμα που κρατούσε ζωντανό τον ίδιο και την ομάδα του σε περίπτωση που κάτι πήγαινε στραβά: η αίσθηση του φόβου.

Τέσσερις φορές τον είχαν εξετάσει οι ψυχολόγοι της αστυνομίας. Και τις τέσσερις φορές είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν είχε ξεπεράσει την αυτοκτονία της συζύγου του – πολλώ δε μάλλον το γεγονός πως, προτού αυτοκτονήσει, είχε σκοτώσει και τον γιο τους. Και τις τέσσερις φορές είχαν συστήσει πρόωγη συνταξιοδότηση, διότι ένας άνθρωπος που δεν βλέπει πλέον νόημα στη ζωή του θα φερθεί απερίσκεπτα και ριψοκίνδυνα την ώρα του καθήκοντος.

Και τις τέσσερις φορές είχαν δίκιο.

Κι όμως, ο Σβαρτς βρισκόταν πάλι μέσα σ' ένα αστυνομικό βαν, όχι μόνο επειδή ήταν ο καταλληλότερος για τη συγκεκριμένη αποστολή, αλλά κυρίως επειδή κανένας άλλος δεν ήταν διατεθειμένος να ρίξει στο αίμα του αντισώματα στον ιό HIV, προκειμένου να ξεγελάσει το τεστ γρήγορης ανίχνευσης. Παρότι ο ορός του αίματος είχε υποστεί ειδική επεξεργασία, η οποία τον καθάρισε από τα παθογόνα που προκαλούσαν AIDS, ο γιατρός της ομάδας δεν μπορούσε να τους διαβεβαιώσει πως η διαδικασία ήταν 100% ασφαλής, και γι' αυτό, μόλις τελείωνε αυτή η ιστορία, ο Σβαρτς θα έπρεπε να ξεκινήσει μια φαρμακευτική αγωγή διάρκειας τεσσάρων εβδομάδων, γνωστή ως Προφύλαξη μετά την Έκθεση ή PEP, όπως αναφέρεται στη διεθνή βιβλιογραφία. Είχε περάσει άλλη μια φορά απ' αυτή τη διαδικασία, όταν ένα πρεζόνι του είχε καρφώσει μια ματωμένη σύριγγα στον σβέρκο, στο πάρκο Χαζενχάιντε. Το φυλλάδιο με τις οδηγίες που συνόδευε τα «χάπια κατόπιν εορτής», τα οποία έπρεπε να χορηγηθούν το πολύ δύο ώρες μετά την πιθανή μόλυνση, ανέφερε ως

πιθανές παρενέργειες τον πονοκέφαλο, τη διάρροια και τον εμετό. Ο Σβαρτς μάλλον ήταν πιο ευαίσθητος –πολύ πιο ευαίσθητος– από τους ανθρώπους που συμμετείχαν στις δοκιμές, διότι μπορεί να μην παρουσίασε τάση για εμετό ούτε χρειάστηκε να περάσει περισσότερη ώρα στην τουαλέτα από ό,τι συνήθως, αλλά υπέφερε από τρομερές ημικρανίες, που τον οδηγούσαν στο χέιλος της λιποθυμίας, και μερικές φορές ακόμα παραπέρα.

«Πρέπει να ξεκινήσω», είπε στον Κράμερ, με τα μάτια καρφωμένα στο μόνιτορ. Κανένας δεν είχε μπει στο σπίτι τα τελευταία δέκα λεπτά.

Είχαν μετρήσει επτά καλεσμένους: πέντε άντρες και δύο γυναίκες. Όλοι είχαν έρθει με ταξί. Πολύ βολικό αν δεν θέλεις να καταγραφούν οι πινακίδες κυκλοφορίας του αυτοκινήτου σου.

«Τι θα γίνει αν ο Πρίγκα έχει σκεφτεί όλα τα ενδεχόμενα και έχει ήδη έτοιμο έναν αντικαταστάτη, σε περίπτωση που δεν εμφανιστώ;» ρώτησε ο Σβαρτς. Κατά πάσα πιθανότητα οι καλεσμένοι ήταν υγιείς· όχι στο μυαλό, φυσικά, αλλά στο σώμα. Όμως δεν μπορούσαν να είναι και σίγουροι γι' αυτό.

Ο Κράμερ έγνεψε αρνητικά. «Δεν υπάρχουν τόσο πολλοί μολυσμένοι παιδόφιλοι πρόθυμοι να κάνουν κάτι τέτοιο. Αφού ξέρεις πόσο καιρό έψαχνε ο Πρίγκα έναν τύπο σαν τον Γένσεν».

Ναι, το ήξερε.

Παρ' όλα αυτά, το ρίσκο ήταν υπερβολικά μεγάλο.

Από την άλλη, δεν μπορούσαν απλώς να μπουκάρουν στο σπίτι. Δεν μπορούσαν να επικαλεστούν κάποιον συγκεκριμένο λόγο για να το κάνουν. Ο βιασμός θα γινόταν στο υπόγειο. Τα σκυλιά του Πρίγκα ανακοίνωναν με το γάβγισμά

τους την άφιξη κάθε νέου επισκέπτη. Ακόμα κι αν κινούνταν με αστραπιαία ταχύτητα, δεν θα κατάφερναν να σπάσουν τις πόρτες και να πιάσουν τους δράστες επ' αυτοφώρω. Και τότε με ποια κατηγορία θα συλλάμβαναν όσους ήταν παρόντες; Δεν είναι έγκλημα να κλειδώνεσαι στο λεβητοστάσιο και να στήνεις μια κάμερα μπροστά σ' ένα στρώμα. Ακόμα και αν πάνω σε αυτό βρίσκεται ξαπλωμένο ένα ημίγυμνο αγόρι.

«Δεν μπορούμε να ρισκάρουμε να βιαστεί και να μολυνθεί με HIV ένα δωδεκάχρονο αγόρι», διαμαρτυρήθηκε ο Σβαρτς.

«Ίσως το είπα πολύ γρήγορα προηγουμένως και δεν το κατάλαβες», του είπε ο Κράμερ, τραβώντας επίτηδες τις λέξεις, σαν να απευθυνόταν σε ηλίθιο. «Εσύ εκεί μέσα δεν πας. Έχεις. Όλα. Σου. Τα. Δόντια!»

Ο Σβαρτς έτριψε τα γένια του, που πρέπει να ήταν τριών ημερών, ίσως και επτά. Δεν θυμόταν πότε είχε κοιμηθεί τελευταία φορά στο σπίτι του. «Γιατί να μην απευθυνθούμε στον δρα Μάλχο;»

«Τον γιατρό της υπηρεσίας;» Ο Κράμερ τον κοίταξε σαν να του είχε στρίψει τελείως. «Κοίτα, ξέρω ότι δεν στέκεις και πολύ στα καλά σου, αλλά ούτε καν εσύ δεν είσαι τόσο τρελός ώστε να κάτσεις να σου βγάλουν ένα δόντι. Επιπλέον, ακόμα κι αν...» Ο Κράμερ άφησε τη φράση του στη μέση, κοιτάζοντας το ρολόι του. «Ο Μάλχο θα χρειαζόταν τουλάχιστον είκοσι λεπτά για να έρθει εδώ. Θα χρειάζονταν άλλα τρία για την αναισθησία και άλλα πέντε για την επέμβαση». Έδειξε το μόνιτορ όπου εικονιζόταν η πρόσοψη του σπιτιού. «Ποιος μας λέει ότι το πάρτι δεν θα έχει τελειώσει σε μισή ώρα;»

«Δίκιο έχεις», είπε ο Σβαρτς και κάθισε εξαντλημένος σε έναν πάγκο που διέτρεχε την πλαϊνή πλευρά του βαν.

«Το ακυρώνουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Κράμερ.

Χωρίς ν' απαντήσει, ο Σβαρτς έσκυψε κάτω από το κάθισμα και τράβηξε τον χακί σάκο που έπαιρνε μαζί του σε κάθε επιχείρηση.

«Τι κάνεις εκεί;» τον ρώτησε ο αρχηγός.

Ο Σβαρτς πέταξε στο πάτωμα τα ρούχα που είχε βγάλει προηγουμένως για να φορέσει τα δερμάτινα και ψαχούλεψε στον πάτο του σάκου.

Χρειάστηκε μόλις λίγα δευτερόλεπτα για να βρει αυτό που γύρευε, ανάμεσα σε καλώδια, κολλητικές ταινίες, μπαταρίες και εργαλεία.

«Πες μου ότι κάνεις πλάκα», είπε ο Κράμερ, όταν ο Σβαρτς τού ζήτησε έναν καθρέφτη.

«Ξέχνα το», του απάντησε ο Σβαρτς. «Τα καταφέρνω και χωρίς καθρέφτη».

Και στη συνέχεια τοποθέτησε την πένσα στον επάνω αριστερό κοπήρα του.

2.

Έξι ώρες αργότερα

«ΕΙΣΤΕ ΘΕΟΜΟΥΡΑΟΣ».

«Σας ευχαριστώ που το θέτετε τόσο ευγενικά, γιατρέ».

«Όχι, το εννοώ».

Η ηλιοκαμένη νεαρή οδοντίατρος τον κοιτούσε σαν να ήθελε να τον χαστουκίσει. Ήταν σίγουρος πως στη συνέχεια θα τον ρωτούσε αν νόμιζε πως ήταν ο Ράμπο, όπως είχαν κάνει και ο Κράμερ, ο επικεφαλής της Διεύθυνσης Ειδικών Αστυνομικών Δυνάμεων, οι δύο διασώστες και πέντ' έξι άλλοι από τη στιγμή που είχε τελειώσει η επιχείρηση.

Η γιατρός, που σύμφωνα με το καρτελάκι στην ποδιά του νοσοκομείου Σαριτέ ονομαζόταν δρ Μάρλις Φέντριχ, ανέπνεε βαριά κάτω από τη γαλάζια χειρουργική μάσκα της.

«Ποιος νομίζετε πως είστε; Ο Ράμπο;»

Ο Σβαρτς χαμογέλασε, πράγμα που αποδείχθηκε μεγάλο λάθος, διότι ο παγωμένος αέρας χτύπησε το εκτεθειμένο νεύρο. Είχε σπάσει το δόντι ακριβώς πάνω από τη γνάθο. Ο πόνος διαπερνούσε το κορμί του κάθε φορά που άγγιζε με τη γλώσσα του το κολοβό δόντι.

Η πλάτη της καρέκλας όπου καθόταν έγγειρε προς τα πίσω.

Ένας οδοντιατρικός προβολέας εμφανίστηκε πάνω από το κεφάλι του και τον τύφλωσε.

«Ανοίξτε το στόμα!» τον πρόσταξε η γιατρός κι εκείνος υπάκουσε.

«Ξέρετε πόση δουλειά θα χρειαστεί για να αποκατασταθεί το δόντι;» την άκουσε να λέει. Το πρόσωπό της ήταν τόσο κοντά του, που μπορούσε να διακρίνει τους πόρους του δέρματός της. Σε αντίθεση με εκείνον, η γιατρός έδινε μεγάλη προσοχή στην περιποίηση του σώματός της. Η τελευταία φορά που είχε κάνει απολέπιση ο Σβαρτς ήταν πριν από έναν χρόνο: Δύο Σλοβένοι τον είχαν σύρει με τη μούρη στην ασφαλτο ενός ΣΕΑ στον αυτοκινητόδρομο.

Ποτέ δεν ήταν καλό να αποκαλύπτεται η ταυτότητά σου.

«Μου έχετε αφήσει ίσα ίσα ένα χιλιοστό οδοντική ουσία. Είναι πάρα πολύ λίγο για να μπορέσω να στηρίξω θήκη», συνέχισε την γκρίνια η Μάρλις. «Θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε εξαγωγή, δηλαδή να βγάλω τη ρίζα που έχει μείνει μέσα στη γνάθο. Αλλά η καλύτερη λύση θα ήταν η χειρουργική επιμήκυνση μύλης, μήπως και καταφέρουμε να αποφύγουμε το εμφύτευμα. Αλλά πρώτα πρέπει να καθαρίσω επιμελώς τον ριζικό σωλήνα. Έπειτα απ' αυτό που κάνετε στον εαυτό σας, υποθέτω πως δεν θα χρειαστείτε αναισθησία για να τροχίσω λιγάκι το κόκαλο...»

«Δώδεκα!» είπε ο Μάρτιν, διακόπτοντας τον χειμαρρώδη λόγο της.

«Τι “δώδεκα”;»

«Αυτή είναι η ηλικία του αγοριού που ήταν αλυσοδεμένο σε μια κούνια. Του είχαν φορέσει στοματοδιαστολέα, ώστε να μην μπορέσει να αποφύγει το στοματικό σεξ. Υποτίθεται πως εγώ θα το μόλυνα με τον ιό HIV».

«Θεέ και Κύριε!» Το πρόσωπο της γιατρού έχασε μεγάλο μέρος από το μαύρισμα των διακοπών. Ο Σβαρτς αναρωτήθηκε πού να είχε πάει διακοπές. Στα μέσα Οκτωβρίου πρέπει να ταξιδεύεις αρκετά μακριά για να κάνεις ηλιοθεραπεία. Ή να σταθείς αρκετά τυχερός. Όπως είχαν σταθεί τυχεροί εκείνος και η Νάντια πριν από έξι χρόνια, στο τελευταίο τους ταξίδι στη Μαγιόρκα. Είχαν μπορέσει να γιορτάσουν τα δέκατα γενέθλια του Τίμι στην παραλία και ο μικρός είχε καεί από τον ήλιο. Έναν χρόνο αργότερα η γυναίκα και ο γιος του ήταν νεκροί, και εκείνος δεν είχε πάει ποτέ ξανά διακοπές από τότε.

«Ο δράστης περίμενε να συναντήσει έναν καραφλό άντρα με σπασμένο κοπτήρα. Τι να σας πω...» Χάιδεψε το ξυρισμένο κεφάλι του. «Και ο κουρέας μου τα ίδια νεύρα μ' εσάς έχει».

Η οδοντίατρος χαμογέλασε βεβιασμένα. Ήταν εμφανές ότι δεν ήξερε αν ο Σβαρτς αστειευόταν ή όχι. «Το αγόρι; Θέλω να πω, τι έγινε;...»

«Είναι καλά», της απάντησε. Ή τουλάχιστον όσο καλά μπορεί να είναι ένα παιδί που επιστρέφει στο ίδρυμα, αφού του έχει απελευθερωθεί από τα νύχια κάποιων διεστραμμένων ψυχοπαθών. Ο Σβαρτς είχε παίξει τον ρόλο του μέχρι τη στιγμή που κατέγραψε την εντολή του Πρίγκα: «Χώσ' τον σε κάθε τρύπα του μικρού». Η κάμερα που ήταν κρυμμένη στα καρφιά του δερμάτινου μπουφάν του κατέγραψε το γεμάτο προσμονή χαμόγελο των καλεσμένων, προς τους οποίους είχε στραφεί, πριν φωνάξει «Φρυγανιέρα», τη λέξη που έδινε το σύνθημα στις ειδικές δυνάμεις να εισβάλουν. Μαζί με το φαινομενικά θετικό τεστ HIV και το υλικό από την κάμερα που είχε στήσει ο Πρίγκα στο υπόγειο, είχαν αρκετά αποδεικτικά στοιχεία για να χώσουν αυτά τα καθάρματα στη φυλακή για πολύ, πολύ καιρό.

«Ίσως και δύομισι χρόνια, με λίγη τύχη», είπε ο Κράμερ σκυθρωπά, καθώς πήγαινε τον Σβαρτς στο νοσοκομείο, όπου πρώτα του έδωσαν τα φάρμακα PEP: τρία χάπια την ημέρα επί πέντε εβδομάδες. Ο Κράμερ είχε να ασχοληθεί με τη χαρτούρα, κι έτσι ο Μάρτιν χρειάστηκε να βρει μόνος του τον δρόμο για την οδοντιατρική κλινική, ρωτώντας από δω κι από κει. Έπειτα από δύο ώρες αναμονή, είχε έρθει επιτέλους η σειρά του.

«Λυπάμαι», είπε απολογητικά η οδοντίατρος. Είχε μικρό πρόσωπο, με μεγαλούτσικα αφτιά και χαριτωμένες φακίδες στη μύτη. Σε μια άλλη ζωή μπορεί ο Σβαρτς να σκεφτόταν να της ζητήσει το τηλέφωνό της, πριν θυμηθεί πως ήταν παντρεμένος και αλλάξει γνώμη. Αυτό είναι το πρόβλημα στη ζωή. Η στιγμή είναι πάντα λάθος. Ή συναντάς μια συμπαθητική κοπέλα και φοράς βέρα στο δάχτυλο ή έχεις βγάλει πια τη βέρα και κάθε όμορφη γυναίκα σου θυμίζει την απώλειά σου.

«Το μόνο που μου είπαν ήταν πως αυτοτραυματιστήκατε εν ώρα υπηρεσίας. Πως είστε απλώς ένας...»

«Τρελός;» συμπλήρωσε ο Σβαρτς τη φράση που η γιατρός δεν είχε τολμήσει να ολοκληρώσει.

«Ναι. Δεν ήξερα πως...»

«Μην ανησυχείτε. Βγάλτε απλώς ό,τι έχει απομείνει και κλείστε την πληγή με ράμματα να τελειώνουμε».

Η δρ Φέντριχ διαφώνησε. «Δεν είναι τόσο απλό. Σίγουρα θα θέλετε να ξαναφτιάξουμε το δόντι...»

«Όχι», απάντησε ο Σβαρτς, κάνοντας μια αποτρεπτική χειρονομία.

«Μα δεν μπορεί να μη σας νοιάζει να κυκλοφορείτε έτσι παραμορφωμένος...»

«Αν ξέρατε πόσο λίγα πράγματα με νοιάζουν...» της είπε

ανέκφραστα. Το κινητό του δονήθηκε στην τσέπη του παντελονιού του. «Μια στιγμή, παρακαλώ».

Χρειάστηκε να γυρίσει λίγο στο πλάι για να το βγάλει από την κωλότσεπη. Κάποιος τον καλούσε με απόκρυψη.

«Κοιτάξτε, περιμένουν κι άλλοι ασθενείς έξω...» Η γιατρός άφησε άλλη μία πρόταση στη μέση, και απέστρεψε οργισμένη το πρόσωπό της όταν ο Σβαρτς αγνόησε τις διαμαρτυρίες της.

«Λέγετε;»

Δεν έλαβε απάντηση. Το μόνο που ακουγόταν ήταν δυνατά παράσιτα, σαν τον ήχο που έκαναν τα μόντεμ της δεκαετίας του 1990.

«Παρακαλώ;»

Άκουσε την ηχώ της ίδιας του της φωνής, και πάνω που ετοιμαζόταν να το κλείσει άκουσε έναν παράξενο ήχο, σαν κάποιος να έπαιζε βόλους πάνω σε γυάλινο τραπέζι. Στη συνέχεια η ένταση των παρασίτων μειώθηκε, ακολούθησαν δύο δυνατά κρακ, και ξάφνου άκουσε πεντακάθαρα τη συνομιλήτριά του: «Ναι; Ονομάζομαι Γκερλίντε Ντόμπκοβιτς. Ομιλώ με τον κύριο Μάρτιν Σβαρτς;»

Ο Μάρτιν βλεφάρισε θορυβημένος. Όσοι τον καλούσαν σ' αυτόν τον αριθμό δεν είχαν λόγο να ρωτούν το όνομά του. Είχε δώσει τον προσωπικό του αριθμό σε λίγους επιλεγμένους ανθρώπους, που όλοι τους ήξεραν πολύ καλά ποιος ήταν.

Η άγνωστη φωνή στο τηλέφωνο είχε βιεννέζικη προφορά και ανήκε ή σε ηλικιωμένη γυναίκα ή σε νεαρή κοπέλα με σοβαρό πρόβλημα αλκοολισμού. Του φάνηκε πιο πιθανό το πρώτο ενδεχόμενο, λόγω του παλιομοδίτικου μικρού ονόματος και της παρωχημένης φρασεολογίας.

«Πού βρήκατε τον αριθμό μου;» τη ρώτησε.

Ακόμα και αν η γυναίκα εργαζόταν σε τηλεφωνική εταιρεία,

πράγμα που δεν το θεωρούσε πιθανό, δεν θα τον αποκαλούσε με το πραγματικό του όνομα, αλλά θα τον έλεγε «Πέτερ Παξ», το ψευδώνυμο που είχε χρησιμοποιήσει στη σύμβαση με την εταιρεία κινητής τηλεφωνίας πριν από χρόνια. Ήταν το αγαπημένο του ψευδώνυμο, γιατί του θύμιζε τον Πίτερ Παν.

«Ας πούμε απλώς πως είμαι αρκετά καλή στην έρευνα», του απάντησε.

«Τι θέλετε από εμένα;»

«Θα σας εξηγήσω από κοντά». Η Γκερλίντε Ντόμπκοβιτς έβηξε βραχνά. «Πρέπει να επιβιβαστείτε το συντομότερο δυνατόν».

«Να επιβιβαστώ; Μα τι είναι αυτά που λέτε;»

Ο Σβαρτς παρατήρησε ότι η γιατρός τού έριξε μια διερευνητική ματιά, καθώς τακτοποιούσε τα εργαλεία της στο τραπέζι.

«Στο “Sultan of the Seas”», είπε η γηραιά κυρία. «Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε κάπου στο Κανάλι της Μάγχης· αποπλεύσαμε χθες από το Αμβούργο και κατευθυνόμαστε προς το Σαουθάμπτον. Πρέπει να έρθετε στο πλοίο το συντομότερο δυνατόν».

Ο Σβαρτς πάγωσε. Νωρίτερα, όταν στεκόταν μπροστά στον Πρίγκα, δεν ήταν νευρικός. Το ίδιο και όταν τον είχαν τρυπήσει με τη βελόνα στο χολ του Πρίγκα για τις ανάγκες του τεστ HIV – το οποίο τελικά είχε χρειαστεί πάνω από τρία λεπτά ώσπου να εμφανιστεί και η δεύτερη γραμμή στο παραθυράκι της συσκευής. Δεν αγχώθηκε ούτε καν όταν αντίκρισε το γυμνό αγόρι δεμένο στην κούνια και άκουσε τις βαριές πυράντοχες πόρτες να κλείνουν πίσω του. Μα τώρα τον είχε πιάσει ταχυπαλμία. Και η πληγή στο στόμα του παλλόταν στον ρυθμό της καρδιάς του.

«Ναι; Κύριε Σβαρτς; Το γνωρίζετε το πλοίο, έτσι δεν είναι;»

«Ναι».

Ασφαλώς.

Φυσικά και το γνώριζε.

Ήταν το κρουαζιερόπλοιο όπου, πέντε χρόνια νωρίτερα, την τρίτη νύχτα του διάπλου του Ατλαντικού, η σύζυγός του είχε σκαρφαλώσει στην κουπαστή και είχε πηδήξει στο κενό. Αλλά προτού το κάνει, είχε κολλήσει στο πρόσωπο του κοιμισμένου Τίμι ένα πανί βουτηγμένο σε χλωροφόρμιο και τον είχε πετάξει στη θάλασσα.